

*Hồi Thứ Bảy*ĐỌC KINH VĂN BÍ KÍP GIỮA SỐNG CHẾT
MỘT GIÂY

Huyết Thủ Cuồng Sinh nghe nói mừng ra mặt, liền buông vạt áo Bạch Y Long Nữ ra và quay lại giải huyết cho Trịnh Kiếm Hồng.

– Tốt lắm!... Mà đọc đi!...

Cùng lúc Đỗ Thu Linh tự giải được huyết đạo nàng đứng phắt dậy la lớn:

– Hồng huynh đừng đọc!...

Lời nói của nàng làm Huyết Thủ Cuồng Sinh giật mình biến sắc. Y lập tức quay lại định vả cho nàng mấy tát tay. Song vừa quay lại Bạch Y Long Nữ đã chạy ra xa rồi.

Huyết Thủ Cuồng Sinh tức giận ói máu y muốn phóng mình đuổi theo thì nghe Bạch Y Long Nữ nói:

– Hồng huynh, anh mau lên ngựa chạy thoát thân đi.

Trịnh Kiếm Hồng lập tức nhảy lên ngựa.

Huyết Thủ Cuồng Sinh tức giận miệng hét âm âm:

– Mà chạy hả?

Vừa nói y nhảy tới cản đường.

Trịnh Kiếm Hồng vội giựt cương quay ngang đầu ngựa phóng vọt tới. Nhưng vừa đi được vài thước Trịnh Kiếm Hồng nghĩ rằng nếu chàng lo tẩu thoát một mình thì chắc chắn Đỗ Thu Linh bị Huyết Thủ Cuồng Sinh làm nhục...

Nghĩ vậy, Trịnh Kiếm Hồng vội quay ngựa trở lại và la lớn:

– Được rồi, ta chịu đọc cho người nghe đây, đừng đuổi theo nàng nữa!...

Huyết Thủ Cuồng Sinh đang phóng mình đuổi bắt Bạch Y Long Nữ nghe thấy Trịnh Kiếm Hồng nói thế, y liền quay trở lại.

Bạch Y Long Nữ vội la lên:

– Anh để mặc em, mau lo chạy đi.

– Không thể được.

– Tại sao?

– Bỏ em lại một mình không được.

– Thây kệ em. Nếu anh mà đọc Đại Thần bảo kinh cho y nghe thì hại cho võ lâm thiên hạ không biết đâu mà lường. Tốt hơn là anh đừng đọc. Để em đối phó với y.

Huyết Thủ Cuồng Sinh đứng ở giữa hai người, chỉ còn ném mắt giận dữ hết nhìn Bạch Y Long Nữ rồi lại nhìn Trịnh Kiếm Hồng, y không biết chạy đuổi bắt ai bây giờ.

Nếu bước qua bên Trịnh Kiếm Hồng thì Bạch Y Long Nữ quay trở lại đánh. Còn như rượt bắt Bạch Y Long Nữ thì e sợ Trịnh Kiếm Hồng chạy mất. Bởi thế y đứng chết trân ở giữa.

Đỗ Thu Linh vì yêu Trịnh Kiếm Hồng mà Trịnh Kiếm Hồng lại không biết một miếng võ công trong tay, làm sao chàng đối phó được với Huyết Thủ Cuồng Sinh, nên quyết không bỏ chàng để thoát thân một mình. Còn Trịnh Kiếm Hồng muốn cho nàng được an toàn.

Huyết Thủ Cuồng Sinh lòng tham muốn cả hai người nên do dự.

Mấy giây lát sau, Trịnh Kiếm Hồng nghĩ ra một cách vội kêu Huyết Thủ Cuồng Sinh nói:

– Luyện thành Đại Thần bảo kinh là trở nên đệ nhất võ lâm thiên hạ, điều này người hiểu rồi chớ?

– Đúng!...

– Vậy người nếu chộp lấy cơ hội này.

– Há há... mà nói chí lý lắm!... Vậy mau đọc đi.

– Được!... Ta sẽ đọc hết tất cả bí kíp trong bộ Đại Thần bảo kinh cho người nghe, nhưng...

– Nhưng cái gì?

– Người phải để cho nàng đi.

– Được!...

Đỗ Thu Linh nghe vậy, lo sợ la lớn:

– Anh đừng!...

– Linh muội, anh hiểu rõ lắm, muội cứ việc tự do đi đi.

– Không, em không đi!...

– Muội đừng lo, anh đọc xong là về chớ có gì mà sợ.

– Anh đừng thật thà như vậy. Người như tên này đâu có để cho chúng ta đi bình yên...

Huyết Thủ Cuồng Sinh phần nộ quát:

– Bậy nà, ta mà không giữ lời hứa sao?

– Hứ!... Bọn ma chúng bây biết gì liêm sỉ mà hòng nói giữ lời với không.

Huyết Thủ Cuồng Sinh quá ức lòng nhưng cũng đành nuốt giận nói:

– Ta không bao giờ có ý lừa gạt bọn mi đâu.

Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Này Linh muội, muội hãy về nhanh báo với hai lão tiên bối...

– Không? Em không thể bỏ anh ở đây mà về yên lòng được. Nhưng hai lão tiên bối nào hả?

– Về báo với hai lão tiên bối là... hai lão tiên bối còn ai vào đây mà khéo hỏi.

– Hai lão tiên bối... ?

– Đúng rồi!... Đừng hỏi nữa, mau về nói lại với hai lão ấy... đi.

Bạch Y Long Nữ Đỗ Thu Linh chợt nhớ khi mới gặp chàng, chàng có cho biết cách đây không xa có hai lão già nếu tìm gặp hai lão ấy thì mọi việc điều dễ giải quyết.

Nàng nói:

– Vâng!... Em đi nhe!...

Dứt lời, nàng tung mình phóng đi như tên bắn.

Huyết Thủ Cuồng Sinh thấy Bạch Y Long Nữ đi xa rồi liền hối thúc Trịnh Kiếm Hồng:

– Tiểu tử, hãy đọc đi.

– Đọc gì?

– Đại Thần bảo kinh.

– Ờ... ờ...

– Mau lên!...

– Ờ... ờ...

– Cái gì ờ hoài vậy hả. Bộ muốn bỏ mạng phải không?

Vừa nói Huyết Thủ Cuồng Sinh từ từ đưa tay lên.

Trịnh Kiếm Hồng biến sắc nói:

– Để ta nhớ lại cho có đầu có đuôi chứ. Người làm quá ta quên hết biết đường đâu mà đọc.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nghe Trịnh Kiếm Hồng nói có lý, gật gật đầu chớ nào nghi ngờ chàng đang tìm cách kéo dài thời giờ để cho Đỗ Thu Linh đi kêu hai lão già mặt đỏ và mặt trắng đến giải cứu.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nói:

– Nhớ kỹ rồi chưa, đọc đi!...

– Ta đương bắt đầu nhớ thì người hỏi làm ta giật mình quên ráo rồi.

– Láo!...

– Nếu ta nói láo thì đời nào chịu ở đây để người hành xác ta.

- Thôi, mau đi ta sốt ruột lắm rồi.
 - Thủng thẳng chớ.
 - Ranh con, mà y bày đặt cù cưa, ta giết mà y bây giờ.
 - Người giết ta à?
 - Đúng!...
 - Người quên rằng Đại Thần bảo kinh đang ở trong bụng ta đây sao!...
- Huyết Thủ Cuồng Sinh nghe nói cứng họng, không thốt được tiếng nào cả.
Qua một hồi lâu, Huyết Thủ Cuồng Sinh bước tới một bước và nói:

- Đọc đi.
 - Vểnh tai lên mà nghe đây.
 - Rồi đọc nhanh đi.
- “Thiên địa thủy u hùng mông.
Nhất nguyên sinh tư vô cực.
Thái cực động sinh nhi lưỡng nghi.
Lưỡng nghi sinh nhi tứ tượng lập...”*

- Nhanh quá ta nghe không kịp.
- Người bảo ta đọc nhanh mà?
- Nhanh thì nhanh, nhưng phải để cho ta nghe kịp và nhớ kỹ mới được chớ.
- Ta đọc tiếp đây.
- Khoan!...
- Cái gì?
- Để ta ôn lại cho kỹ đã.
- Được!...

Trịnh Kiếm Hồng thấy Đỗ Thu Linh đi lâu rồi mà không thấy hai lão quái nhân đến, trong lòng lo sợ hết sức. Chàng không hiểu nàng có tìm gặp được hai lão ấy không? Chợt Huyết Thủ Cuồng Sinh nói:

- Đọc tiếp đi.
- *“Thứ kỳ siêu phàm nhập thánh dĩ chí đại thần vô ngại”.*

Đọc tới đây chàng thở dài sốt ruột nói:

- Ta đi được rồi chứ?
- Mà y đọc hết chưa?
- Rồi!...
- Còn một điều nữa.
- Điều gì?

– Bây giờ khắp thiên hạ chỉ có ta và người thuộc lòng được bí kiếp bảo kinh này.

– Rồi sao?

– Để người không thể luyện được thứ võ công này, ta phải cho chân và tay nhà người...

– Hả?

– Không có gì lạ cả?

– Hồi nãy người bảo ta đọc xong thì được quyền đi mà.

– Thì ta có quên lời đâu.

– Vậy người vừa nói gì?

– Chặt chân và tay người.

– Không... Không...

– Không cũng không được.

Dứt lời, Huyết Thủ Cuồng Sinh vung chưởng quát mạnh Trịnh Kiếm Hồng...

Ngay lúc đột nhiên có hai luồng kinh lực bay nhanh tới gạt phăng chưởng lực của Huyết Thủ Cuồng Sinh để cứu Trịnh Kiếm Hồng.

Huyết Thủ Cuồng Sinh bị hai ngọn kinh lực phá hỏng mưu toan của mình làm y thất sắc giận dữ giật mình lui về một bước.

Ngay lúc đó, từ xa hai bóng già bay xẹt tới trước mặt Huyết Thủ Cuồng Sinh. Y hốt hoảng nhảy lui về ba bước quát:

– Các người là ai?

Lão già mặt trắng chỉ tay vào mặt Huyết Thủ Cuồng Sinh hét:

– Tiểu tử mất dạy, tên hiệu chúng tao mà mày cũng muốn hỏi hả. Có cú đi hay không thì nói.

– Đứng run cây nhát khí. Ta không sợ đâu.

– Muốn chết sao?

Vừa nói, lão già mặt trắng tung cho Huyết Thủ Cuồng Sinh một chưởng.

Chưởng pháp của lão già mặt trắng thuộc vào hàng siêu đẳng. Huyết Thủ Cuồng Sinh dù có lẹ như tên cũng khó lách mình tránh cho kịp. Y chỉ kịp nhận thấy mình bị lạnh buốt rồi máu mũi miệng tuôn ra đỏ ối.

Trong lúc đó, lão già mặt đỏ la lớn:

– Sư huynh, anh đừng giết người. Anh đã thề là không sát sanh kia mà.

Vừa la hét, lão già mặt đỏ vừa vung chưởng cản ngọn kinh phong của lão già mặt trắng đang lao mình xoáy vào Huyết Thủ Cuồng Sinh.

Huyết Thủ Cuồng Sinh tự nhiên cảm thấy thân mình ấm áp trở lại. Y đã biết

rõ hai lão già này là ai rồi, lật đật quay mình chạy đi một mạch. Đỗ Thu Linh chạy đến bên Trịnh Kiếm Hồng và hỏi:

- Hồng huynh!... Anh đã đọc kinh văn rồi à?
- Phải!...
- Hả!...

Chẳng riêng gì Đỗ Thu Linh kinh ngạc mà luôn cả hai lão già cũng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Trịnh Kiếm Hồng quì xuống bái tạ hai lão già rồi đứng lên giải thích:

- Tuy tôi đã đọc cho y biết nhưng chỉ cần những người trong chúng ta đừng tiết lộ cho người khác biết thì nó cũng không đến nỗi vi hại đến người.
- Nếu Huyết Thủ Cuồng Sinh luyện được Đại Thần bảo kinh thì sao?
- Thần Long kỳ hiệp còn hiểu chưa thấu bí kiếp ấy nói chi là Huyết Thủ Cuồng Sinh.

Nghe Trịnh Kiếm Hồng nói vậy, mọi người cho là có lý. Nhân dịp này, Đỗ Thu Linh nói:

- Hồng huynh, anh nên thay đổi ý bỏ văn học võ đi. Sẵn có hai vị tiền bối ở đây, anh nên bái sư thọ giáo, còn đợi chừng nào nữa.
- Xin lỗi, tôi phải về cho cha tôi hay trước không thể trái lệnh cha. Xin chào hai lão tiền bối và Linh cô nương.

Dứt lời Trịnh Kiếm Hồng phóng mình lên ngựa.

Lão già mặt đỏ định thuyết phục Trịnh Kiếm Hồng thì lão già mặt trắng cản lại:

- Để nó đi, thằng này tính nó cứng lắm, hãy để tự mình nó thay đổi ý chí, chúng ta đừng bắt ép.

Đỗ Thu Linh thấy Trịnh Kiếm Hồng thúc ngựa từ từ cất vó, nàng chạy theo nắm cương ngựa và nói:

- Hồng huynh anh có biết địa chỉ của em không?
- Cô nương đừng lo, tôi sẽ tìm được.
- Em ở Lôi Đình sơn trang đó.
- Được!... Anh sẽ đến thăm em và lệnh đường.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện, lão già mặt đỏ cũng bước tới trao cho Trịnh Kiếm Hồng một tấm thiệp và nói:

- Đó là địa chỉ của hai lão phu ta đây.
- Vâng!... Cám ơn hai tiền bối.

Dứt lời, chàng phóng ngựa rẽ về hướng Tây.

Đỗ Thu Linh đứng nhìn theo cho đến bóng người và ngựa chạy mất dạng mới thần thờ quay gót trở lại thì hai lão già đã đi mất tự bao giờ.

o O o

Trịnh Kiếm Hồng phi ngựa đi được hơn năm mươi dặm đường, bỗng con tuấn mã cất vó chồm lên rồi hí vang không chịu chạy.

Trịnh Kiếm Hồng nhíu mày lắm bả một mình:

– Không lẽ Huyết Thủ Cuồng Sinh lại chặn đường ta nữa sao?

Chàng vừa nói, hai gót chân thúc mạnh vào hông con tuấn mã, con ngựa bị chủ thúc hối, mới chịu rẽ vào đám cỏ.

Một cảnh tượng hiện ra làm chàng tối mắt, sắc diện chàng biến hẳn đi. Thì ra, trên bãi cỏ rộng độ hai mươi dặm, hàng mấy chục xác chết nằm vất ngổn ngang, già, trẻ, trai, gái đều có cả. Họ chết một cách thê thảm. Trên mình mỗi xác chết đều có in dấu bàn tay màu máu.

– Những người này bị Huyết Thủ Cuồng Sinh hạ sát!...

Chàng sợ hãi kêu lên như vậy. Nhưng khi nhìn kỹ mặt mỗi nạn nhân, chàng càng thêm thất sắc, rùng mình. Vì nạn nhân toàn là những người mà trước đây chàng đem vàng bạc tặng cho họ.

Bỗng chàng nhớ đến bà lão hiền từ, lật đật ngựa chạy lật từng xác chết tìm kiếm.

Không lẽ bà ta cũng bị hại nữa sao?

Trịnh Kiếm Hồng tìm một hồi mới gặp xác bà ta nằm bên một gốc cây. Chàng xem kỹ không thấy có vết bàn tay màu máu in lên như bao nạn nhân kia. Chàng đặt tay lên ngực bà lão thì thấy còn hơi thở, thân thể còn ấm.

– Lạy trời lạy đất cho bà còn sống.

Một lúc sau, bà từ từ mở mắt ra nhìn thấy mặt chàng, bà nở nụ cười đau đớn nói:

– Công tử ơi!... Kẻ hành hung này không tìm ra công tử, tôi mừng quá.

Trịnh Kiếm Hồng nghiêng răng run giọng nói:

– Thưa bà, kẻ giết người có phải tên thư sinh mặt mũi trắng trẻo không?

– Đúng!...

Bà lão đáp xong, Trịnh Kiếm Hồng hiểu ngay là Huyết Thủ Cuồng Sinh đi tìm chàng không gặp, mới hỏi những người này, các người này không nói nên y ra tay hạ sát.

Chàng vô cùng đau xót, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh an ủi bà lão:

– Bà may quá không bị thương nặng, để cháu đưa bà đi tìm thầy thuốc chữa

trị.

Bà lão thở ra một nhọc nói:

– Khỏi!... Tôi đã già rồi có chết cũng không có gì hối tiếc, cháu mau chạy đi, kéo tên khốn ấy trở lại thì nguy hiểm lắm.

Trịnh Kiếm Hồng nhìn kỹ vào mặt bà lão, thấy sắc diện bà tái xanh, hơi thở dần dần yếu, biết là không thể cứu sống được, chàng đành rút nước mắt ngồi bên bà an ủi.

Chàng hỏi:

– Thưa bà, bà quê quán ở đâu?

– Thôi cháu ơi, nói ra làm gì.

– Vậy danh tánh của bà là chi?

– Tôi sắp chết rồi, nói ra làm gì nữa.

– Cũng vì cháu mà bà đến nỗi này, cháu ân hận và đáng tội vô cùng!...

– Ai...

– Bà ơi!... Bà có chuyện gì cứ nói cho cháu biết đi cháu nguyện làm cho bằng được.

Bà lão nắm lấy tay chàng ứa nước mắt nói:

– Nếu... nếu... tôi có một người con như cháu thì dù chết tôi cũng hả dạ.

– Vậy xin bà cho phép cháu làm con của bà.

Bà lão mở to đôi mắt mừng rỡ hỏi:

– Thật sao?

– Thật!...

– Con ơi!... Con hãy báo thù này cho mẹ nhé!...

– Vâng!... Con sẽ báo thù cho mẹ và luôn cả các nạn nhân ở đây.

– Con... con báo thù bằng cách nào? Con chỉ là thư sinh thì làm sao con báo thù cho được.

Trịnh Kiếm Hồng cắn răng nói:

– Không, con sẽ đi học võ công.

– Chừng nào?

– Ngay bây giờ.

– Trời mẹ sung sướng và hãnh diện được một người con như con thì nơi cửu... tuyên...

Nói tới đây, bà lão vụt nín bật hai tay buông rời khỏi tay Trịnh Kiếm Hồng, mặt mày bà trở nên tái xanh một cách kỳ lạ...

o O o